přísluší zaměstnancům vůči pokladně z předpisu § 6 n. z. a jenž st-lka na sebe převedla, ani pak by správní úřad o tomto nároku rozhodovati nemohl, poněvadž spory pojištěnců s okr. nemoc. pokladnou o pojistné dávce patří do výhradné kompetence rozhodčího soudu pokladny. Vyslovil proto žal. úřad právem svou nepříslušnost k rozhodování o uplatňované protipohledávce.

Míní-li stížnost, že správní úřad, příslušný dle § 41 n. z. k rozhodování o požadavku pokladny na nemoc. příspěvky, musí se zabývati i otázkou kompensačního nároku jako to otázkou předcházející, vychází z nesprávného předpokladu; neboť řešení sporu o placení pojistných příspěvků dle § 33 n. z. nevyžaduje, aby se úřad předem vypořádal s otázkou, zda jest tu snad vzájemný nárok zaměstnavatelky, jak jej stížnost uplatňuje, a nejde tedy o prejudicielní otázku, kterou by si úřad správní v rámci své kompetence mohl vyřešiti. — — —

Č. 5491.

Živnostenské právo: Předpis § 54, odst. 2. živn. řádu o živn.-polic. úpravě živnosti (hostinské) nemá povahy normy trestní; stav, k jehož odstranění úprava ta směřuje, nemusí proto býti majitelem živnosti zaviněn.

(Nález ze dne 16. března 1926 č. 5401.)

Věc: Adolf S. ve V. proti ministerstvu obchodu o zákaz ženské obsluhy.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím zsp-é v Praze z 5. února 1924 byl potvrzen výrok osp-é ve V., kterým bylo st-li na základě § 54 živn. řádu zakázáno užívati ženské obsluhy v jeho živnosti hostinské a výčepnické. V důvodech bylo uvedeno, že živn. úřad I. stolice byl na základě 2. odst. § 54 živn. řádu oprávněn k živn.-polic. úpravě živnosti st-lovy, zejména když si to v koncesním dekretu výslovně vyhradil pro případ, že živnosti bude zneužíváno k podpoře prostituce. Případ takový byl zjištěn polic. strážníkem dne 21. prosince 1923, nehledíc ani k případům jiným, méně prokázaným. Další odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého.

O stížnosti uvážil nss toto:

Živn. řád stanoví v § 54, odst. 2., že živnosti tam uvedené, mezi nimi také živnost hostinská a výčepnická, podrobeny jsou živnostensko-policejní úpravě, která se může vztahovati k jednotlivým druhům živností i k jednotlivým živn. podnikům. Živn.-polic. předpisy dle tohoto zákonitého předpisu, upravující celé kategorie živností, musí býti ve smyslu § 110 min. nař. ze 17. března 1855 č. 52 ř. z. vyhlášeny. Úprava postihující jen jednotlivý podnik živnostenský je naproti tomu individuální akt správní, jímž se jednotlivému živnostníku ukládá zvláštní povinnost neb omezení, jemuž ostatní živnostníci podrobeni nejsou. Jde-li o individuelní akt správní, a nikoli o nějaký všeobecně závazný polic. předpis, dostačuje k jeho platnosti doručení úpravy té majiteli živnosti, proti němuž směřuje, a není k platnosti její potřeba ještě vyhlášení.

V daném případě jde pouze o úpravu živn. podniku st-lova a jest proto bezdůvodnou námitka stížnosti, že úprava jeho podniku vyhlášena nebyla.

Z individuelní povahy aktu upravujícího jednotlivou živnost vyplývá jako důsledek, že akt takový, ukládající jednotlivci zvláštní břemeno, musí se opírati o konkretní skutečnosti, jež odůvodňují závěr, že zřetele živn. policie vyžadují toho, aby právě tomu kterému jednotlivému živnostníku uložen byl závazek ostatní nepostihující. Je-li tu tento obj. předpoklad, jest již tím dán úřadu zákonitý podklad, aby za účelem zjednání zákonitého stavu podrobil příslušný podnik dle § 54 odst. 2 živn. řádu opatřením s hlediska živn. policie, aniž padá na váhu, zda a pokud závadné poměry byly způsobeny chováním živnostníka neb bez jeho vědomí.

V daném případě vyhradil si živn. úřad v dekretu, kterým byla st-li koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické udělena, úpravu s hlediska živn. policie, kdyby živnosti bylo zneužíváno k podporování prostituce. V rozhodnutí druhé instance, které bylo nař. rozhodnutím potvrzeno, uvádí se, že případ takový byl měst. strážníkem dne 11. prosince 1923 zjištěn. St-l toto zjištění nepopírá, namítá pouze, že nebylo zjištěno, že on o provozování prostituce věděl a ji trpěl. Nedostatek tohoto zjištění nezakládá vadu řízení, poněvadž okolnost, zdali st-l o provozování prostituce ve své živnosti věděl a ji trpěl, nemá pro posouzení v odpor vzatého zákazu, jak bylo shora uvedeno, žádného právního významu. St-l jest na omylu, tvrdí-li, že ustanovení § 54 odst. 2 živn. řádu, na jehož základě byl zákaz vydán, má povahu normy trestní. Nesprávnost tohoto tvrzení vysvítá jednak z obsahu cit. ustanovení, z nadpisu § 54 řádu živn. »Úprava jednotlivých živností«, pak z toho, že norma ta není zařazena do hlavy VIII. živn. řádu, jednající o přestupcích a trestech, nýbrž do hlavy IV. nadepsané »O rozsahu a výkonu práv živnostenských.« Nejde-li však o normu povahy trestní a je-li rozhodný jen obj. moment, že živnost hostinská a výčepnická se provozuje způsobem, který se příčí veřejné mravnosti, již dle §§ 18 odst. 2 a 23 odst. 5 živn. řádu jest chrániti, pak nebylo třeba zjišťovati vinu st-lovu na závadách, které se objevily s hlediska veř. mravnosti při provozování živnosti.

Č. 5492.

Živnostenké právo. — Veřejní zaměstnanci: * Ustanovení § 33 služ. pragmatiky úř. nevyslovuje všeobecný zákaz provozování živnosti, tím méně nezpůsobilost státních zaměstnanců k nabytí živn. oprávnění. Nemůže proto živn. úřad, odvolávaje se na tento předpis, na základě § 4 živn. řádu odepříti koncesi po případě vydání živn. listu veřejnému zaměstnanci, na nějž cit. ustanovení služ. pragmatiky platí.

(Nález ze dne 16. března 1926 č. 5402).

Věc: Ing. Rudolf T. ve Z. proti ministerstvu obchodu o koncesi stavitelskou.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.